

54

1962-2016

**Vereniging
Nederlands Nieuw-Guinea
Militairen 1945-1962**

Uitnodiging Reünie

pag 28

Ledenbijdrage 2017

pag 26

**Nieuwsbrief
16^e jaargang nr. 55 - december 2016**

Colofon

De doelstelling van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 is het bevorderen van de onderlinge contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse Krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Het in de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van die militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van, ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden. De Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen is aangesloten bij het Veteranenplatform.

Beschermheer, tevens adviseur: Luitenant-generaal C.J.M. de Veer b.d.,
Voorheen Inspecteur-generaal der Krijgsmacht en der Veteranen.

Algemeen adviseur: Kolonel L. Habraken b.d.
Voorheen directeur van het Veteraneninstituut.

Lid van verdienste: J. Peperkamp

Ereleden:

A.S. Poortvliet
H.P. Willemsen
D. Willemsen-Hens
A. Dielemans

Bestuur:

C. Aarts, voorzitter (Rijen),
C. Drost, secretaris (Koog a/d Zaan),
H. Vos, 2e secretaris (Kerkdriel),
J.H. van Hensbergen, penningmeester (Arnhem),
C. van Vliet, organisatie Reünie (Winkel),
A. Dielemans, organisatie Nieuwjaarsreceptie (Roosendaal),
A.J. Bouterse, voorzitter Sociale commissie (Schagen)
M.P. Leijs, défiles Wageningen en NLVD (Oosterhout)

Contact

Secretariaat: C. Drost
Brouwersveld 2, 1541PG Koog a/d Zaan, tel. 075-6160779, mob. 06-22332531
E-mail: info@vnngm.nl

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen
Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem, telefoon 06 53199548
E-mail: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hier vantevoren toestemming voor is verleend en duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties tenzij anders vermeld. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur en/of redactie weer. Bestuur en/of redactie kunnen daarom niet aansprakelijk worden gesteld voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De redactie behoudt zich het recht voor artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 56:
15 februari 2017**

November 2016

Van de voorzitter.

Als de laatste Nieuwsbrief in de bus valt realiseer je je dat we langzaam naar het einde van het jaar gaan. Terugziend op dat bijna afgelopen jaar mogen we constateren dat alle activiteiten die hebben plaats gevonden weer prima zijn verlopen. En als je dan in gedachte het achter ons liggende deel van 2016 nog eens laat passeren vallen een aantal zaken op. De Nieuwjaarsreceptie in Roosendaal is minder bezocht dan in voorgaande jaren. De tweedaagse reünie mag zich nog steeds in een goede belangstelling verheugen terwijl dat bij de algemene ledenvergadering niet helemaal het geval was. Het Bevrijdingsdefilé in Wageningen en de Nederlandse Veteranendag in den Haag mogen als twee toppers gezien worden. Dat de herdenking bij het Papuamonument steeds weer een aansprekende gebeurtenis is en de groeiende belangstelling doet in ieder geval het bestuur deugd. Op deze laatste gebeurtenis wil ik nog even terugkomen al raakt die niet meteen onze Nieuw-Guinea achtergrond. In zijn toespraak bij het Papuamonument heeft Cdt. Bronbeek Michiel Dulfer o.a. gerept over het uitkomen van het boek "De brandende kampongs van generaal Spoor". Dit boek is gebaseerd op het promotieonderzoek van Remy Limpach die op het onderwerp "Excessief geweld, gepleegd door Nederlandse militairen in Indië" is gepromoveerd aan de universiteit van Bern. Dit boek zou onder de Indiëveteranen voor de nodige onrust en onbegrip kunnen zorgen aldus de media en enkele veteranenorganisaties. Voorafgaand aan de presentatie van het boek stonden artikelen in kranten met foto's die iets suggereerden wat ze met diezelfde foto's niet konden bewijzen. Als voorzitter van de Federatie van verenigingen van Indië Militairen ben ik van dichtbij met deze zaken geconfronteerd geweest. Kort door de bocht: Ik heb me vanaf het begin met de hele "affaire" niet kunnen verenigen, net zomin als met het Rawagedeh verhaal. Één zijde van de medaille. De Amerikaanse onderzoeker Frederick heeft geconstateerd dat er door Indonesische militairen, pemuda's en loslopende bendes mogelijk 35.000 Nederlanders, Indische Nederlanders en met Nederland sympathiseren buitenlanders zouden zijn gedood. Overigens, van reuring en onrust onder de Indië veteranen is geen sprake geweest.

Sorry voor dit verhaal maar ik moest het even kwijt.

Tenslotte. Ik wil niet in mineur eindigen. Daarom wens ik u, al is het nog vroeg, heel prettige kerstdagen, een fijne jaarwisseling en een geweldige start van 2017. We zien elkaar, hopelijk in goede gezondheid, volgend jaar.

Met vriendelijke groet van uw voorzitter,

Cees Aarts

Inhoudsopgave

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden

pag 03 t/m 18

De vingertop van Meine Maartens

pag 03 t/m 06

Merauke vaarwel

pag 07 t/m 09

De tikkers van Fak Fak

pag 10 t/m 14

Weerzien in Bronbeek

pag 15 t/m 16

Bladeren

pag 17 t/m 18

Herdenking Papua strijders op landgoed Bronbeek

pag 19 t/m 22

Van het bestuur

pag 25 t/m 31

In memoriam

pag 25

Nieuwe leden

pag 25

Mededelingen van uw bestuur

pag 26 t/m 27

Uitnodiging reünie 2017

pag 28

Verdiend respect

pag 29 t/m 30

Oproep

pag 31

De vingertop van Meine Maartens

door Ed van Tuijl

1

Veel Nieuw-Guinea gangers hebben ongetwijfeld bepaalde zaken waardoor ze telkens weer, al hun hele leven lang, aan Nieuw-Guinea worden herinnerd. Een stukje houtsnijwerk op het salontafeltje, een trommel in de hoek van de kamer, of, heel luxe, de staart van een paradijsvogel aan de muur. Kortom, iets dat zichtbaar is.

Meine Maartens wordt nog dagelijks aan zijn tijd in Merauke en later Sorong herinnerd, door iets dat juist niet zichtbaar is. Omdat het er domweg niet meer is. Het bovenste deel van zijn rechter ringvinger, om precies te zijn. Die vingertop sneuvelde in Merauke. Niet tijdens een spannend vuurcontact. Nee, heel simpel, tijdens het snijden van een brood. Dat gebeurde in de eetzaal van de D compagnie, waar een apparaat was geplaatst dat al snel de bijnaam 'de vingerguillotine van Merauke' kreeg. Elke ochtend stond een lange rij voor dat ding te wachten om de nodige boterhammen voor een vervaarlijk groot mes weg te grissen. Zodra de laatste snee was ingepikt werd er weer een heel brood ingedaan en begon de volgende hongerige soldaat aan het grote wiel te draaien. Alsof er een orgel op gang gebracht moest worden. In rap tempo veranderde de mik in twintig kaarsrechte sneetjes. Maar wie bij het afpakken niet goed oplette, was zijn vingers niet zeker. Want o wee als zo'n tengel iets te dicht bij het mes kwam. Dan ging het scherpe staal door je tien geboden als door een pakje boter. Zouden ze in Fak Fak, Sorong en Kaimana ook zo'n hels apparaat gebruikt hebben? Zo ja, dan zijn ook daar gegarandeerd de nodige vingers geamputeerd. Het aantal ongevallen zal, om maar eens een passende beeldspraak te gebruiken, niet meer op de vingers van een hand te tellen zijn geweest!

Eigenlijk onbegrijpelijk dat zo'n machine gebruikt mocht worden. De huidige arbeidsinspectie zou meteen op tilt slaan. Onverantwoord om je manschappen daaraan bloot te stellen. Trouwens, zonder tien vingers zal de vuurkracht een stuk minder geworden zijn.

Uw verslaggever meent zich te herinneren dat op een zonnige ochtend een soldaat voor hem in de rij zijn bammertjes wilde pakken, even te vlug was, en toen uitriep: "Verrek mijn vingers!"

Die lagen inderdaad tussen de sneeën brood. Net twee worstjes die als broodbeleg moesten dienen. Een ander pakte de twee vingers op en samen snelden ze naar de ziekenboeg."

Maar naspeurwerk leverde tot nu toe geen naam op. Dus we kunnen niet meer navragen of die herinnering werkelijkheid of fictie is. We geraken immers allemaal dik in de zeventig. Dus misschien halen we steeds vaker zaken door elkaar. Weet iemand ook van dit ongeval te vertellen, laat hij dan even een berichtje naar de redactie sturen. Helemaal mooi als de naam van het slachtoffer ook nog bekend is.

Maar goed, in Meine Maartens hebben we sowieso een sobat die door de guillotine van Merauke werd verminkt. Al was het dan in dit geval 'slechts' een vingertop

"Nou ja, slechts een vingertop. Ik heb er wel mijn hele leven last van gehad", vertelt hij als we bij hem langs gaan in de Molukkenstraat in Enschede.

"Ook de komende winter, als het vriest, heb ik er weer pijn aan. Dat was zo bij terugkomst in Holland en is nooit meer beter geworden. Maar niet alleen dat ik er altijd pijn aan heb. Ook voor mijn werk was het letterlijk een handicap. Ik was metselaar.

Ja, ook ik wilde even snel het lekkere korstje, dat als eerste werd afgesneden, voor het mes inpikken. Maar ook al werd er niet aan gedraaid, dat grote wiel bleef als vanzelf altijd nog even doordraaien. Te gek voor woorden dat zoiets kon, natuurlijk. Daar lag mijn topje. Bloeden als een rund. Snel naar de ziekenboeg en toen naar een, in mijn herinnering, klein Chinees hospitaaltje waar ze de zaak gehecht hebben. Nee, ik had dat stukje niet meer meegenomen.

Denk ook niet dat ze er iets mee hadden kunnen doen.

Terug op de kazerne zat ik een paar dagen op de kamer. Kon niks doen. Maar gevoelig bleef het wel. Ik weet nog goed dat ik op een avond naar de kantine ben gegaan en bij mezelf dacht. Laat ik de pijn maar verdoven met alcohol. Maar wel via de keel. Man, ik werd zo dronken als een tor. Kon niet meer op mijn benen staan. Maar het hielp wel. Ik voelde geen pijn meer. Ik ben met een emmer op mijn hoofd op mijn bed geploft. Helemaal van de wereld. De jongens hebben er nog een foto van gemaakt.

Later bleek dat er een stukje bot door het vlees begon te komen. Dat veroorzaakte die extra pijn. Toen ben ik er opnieuw aan geholpen en werd het draaglijker."

Zoals we al schreven, beseftte Meine dat die vingertop weleens een probleem kon zijn bij zijn maatschappelijke carrière in het burgerleven.

Dus stelde hij Defensie verantwoordelijk en weigerde op de afzwaai dag in Oirschot de verklaring te tekenen dat hij geen schadevergoeding zou claimen.

Behoorlijk teut, de gewonde hand nog in verband

"Later heb ik dat officieel wel gedaan. Met een advocaat en al. Maar we kregen bij een machtig orgaan als het leger, geen poot aan de grond." Kortom, Meine pakte toch zijn beroep als metselaar weer op. Metselde duizend muurtjes en wel meer. Maar juist bij het fijne metselwerk, rap met zijn troffel, zijn voegspijker en met de vingertoppen de stenen licht aandrukkend in de verse specie, speelde het gebrek aan tien hele vingers, hem wel degelijk parten.

Als we langs onze neus opmerken dat zo'n gebeurtenis misschien toch ook wel recht geeft op het draaginsigne gewonden reageert hij: "Nou, jij zegt dat zo. Maar een paar jaar geleden werd ik door een sobat inderdaad gewezen op het feit dat ik volgens hem recht had op die toekenning. Dus heb ik alle benodigde papieren ingevuld en opgestuurd. Maar na een tijd kwam er een simpel briefje. Mijn invaliditeit was minder dan 5%. Dus nee, ik had nergens recht op. Nou dan niet. Ze bekijken het maar."

Schietoefening op het strand

Overigens had Maartens nog een Nieuw-Guinea ervaring die menigeen met hem kan delen.

Hij was een van de pechvogels die na geweeronderhoud nog even als routine de trekker overhaalde. En ja hoor. Zijn karabijn bleek geladen. Hij schoot pardoes door het dak. In Merauke een gebeurtenis waarvoor je, als het aan commandant Snoeck lag, zo achter de wacht kon gaan zitten. Zelfs al liep je net in je onderbroek. Maar het schot op de kamer van het Tweede Peloton werd blijkbaar niet door het kader gehoord. Want Meine hoefde niet te brommen.

"Nee, geen straf gehad. Later dacht ik nog vaak. Hoe kon dat nou gebeuren. Het gat is wel snel gerepareerd want het begon te lekken op de kamer. Ach,

het was toch ook een gevolg van het feit dat we, na de landingen, allemaal scherpe patronen in de kast en de patroonhouder hadden zitten. Ik weet dat ik de loop van mijn wapen netjes in de olie had gezet. Ik zit gewoon aan tafel met de karabijn zo voor me op diezelfde tafel. Gelukkig omhoog gericht. Ik druk af, pang.

Vlak langs het gezicht van mijn maat, Hennie Morshuis. Die voelde de kogel vlak bij zijn hoofd. Schrok zich natuurlijk het apezuur.

Maar we zijn, tot op de dag van vandaag, nog altijd dienstmaatjes gebleven. Dus hij zal het me toen wel vergeven hebben."

Tot slot komt ons gesprek ook nog op de reden waarom hij van Merauke werd overgeplaatst naar Sorong.

"Mot met een meerdere. Dat escaleerde. Toen zijn we allebei naar een andere standplaats gestuurd.

Sorong, lekker stoer in een straaljager

Nee, ik was heus wel iemand die opdrachten van een meerdere uitvoerde. Maar als zo'n vent me probeerde te naaien, dan pikte ik dat niet. Onrecht kon ik niet tegen. Nog altijd niet trouwens.

Dan hebben ze aan Meine Maartens een kwaaië."

Dat laatste geloven we meteen. Een echte Twent laat niet met zich sollen!

Merauke vaarwel

door Ed van Tuijl

Het vertrek uit Merauke. Die allerlaatste dag. Als ik erop terugkijk, nog altijd een bijzondere dag. Zelfs 54 jaar na dato. Vertrek heb ik het trouwens nooit genoemd. Ik vond vlucht veel toepasselijker. Dus ben ik het altijd zo blijven duiden.

Ruim van tevoren hadden wij het schema over de radio al binnen gekregen, uitgetikt en bij de Ouwe afgeleverd. De hele club zou 's morgens vroeg, zeg maar gerust voor dag en douw, met alles wat kon rijden naar de haven gebracht worden. Naar de Kaloekoe. Inschepen en wegwezen.

Gewoon, op het dek van de Kaloekoe

Eerder die week werd eerst nog een hele vracht 'oorlogsbuit' in zee gedumpt. Zelf was ik daar niet bij. Maar van een sobat, die er wél bij was, hoorde ik hoe alles overboord werd gekieperd. Zelfs al die bossen papiergeld die we op de para's hadden veroverd. "Dat had ik net zo lief in een repat kist richting Tilburg verstuurd", mopperde mijn getuige.

"Is toch zonde, al die poen in de kali dumpen, niet dan?"

Ik kon niet anders dan 'm groot gelijk geven. Al schoot hij daar natuurlijk weinig mee op.

Maar goed de dag van de grote uittocht brak aan. Voor mijn gevoel veel en veel te vroeg werden we uit ons nest getrommeld.

"Waarom moeten we nu al op", mopperde de sobat uit Tilburg. "Omdat we er tussenuit knijpen", reageerde ik een beetje bits. "Dat doe je doorgaans als het nog donker is. Zeg maar gerust dat we vertrekken als een dief in de nacht. Vandaar dat we opstaan nu het nog donker is."

Ik had een rothumeur. Dat was duidelijk te horen. Ik was het er dan ook totaal niet mee eens.

Repatten behoorde toch een feestelijk iets te zijn. Ik had me daar al een paar maanden op verheugd. Als een SPOT de poort uit. Juist ja een super poepie ouwe tropenstomp. Lekker stoer kijken. Op de dikke DAF naar de strip. Uitgezwaaid door mijn kamergenoten. Zó had ik het altijd voor ogen gehad. Maar dit was heel wat anders. Dit was, ik heb het al een paar keer vermeld, dit was ordinaar vluchten.

Eenmaal op de Kaloekoe moest er blijkbaar nog van alles gebeuren voor we konden afvaren. We lagen in ieder geval nog een hele tijd voor anker. Lang genoeg om steeds meer Papoea's te attenderen op ons vertrek. De stroom

belangstellenden nam gestaag toe.

Ik ontwaarde mijn grote vriend Filerius en zwaaide uitbundig. Voor hem was mijn vertrek geen vlucht. We hadden het er in de weken vooraf uitgebreid over gehad. Hij begreep het wel.

Hij was, zoals ik het eerder in mijn ode aan hem al heb beschreven, een slimmerik.

Naast mij stond een knaap die met enig leed-vermaak naar een Papoea meisje wees en aan me kwijt wilde dat ze van hem in verwachting was. Hij dacht blijkbaar met zo'n mededeling indruk op me te maken. Maar ik was al pissig en dat werd er niet beter op.

Flinke vent, dacht ik bij mezelf. Zo'n meisje met de belofte van een toekomst in Holland het bed in praten en vervolgens niet thuis geven. Hem vond ik helemaal een lozer. Vluchten uit Merauke en privé ook nog eens vluchten voor je verantwoordelijkheid.

Gelukkig werd het anker dan toch gelicht en gingen de trossen los. Volle kracht vooruit, richting Sorong

De meeste jongens hadden een slaappleaats met zeezicht. Nee, niks geen hut. Gewoon op het dek. De hutten waren voor de sterren en strepen. Wij van de staf hadden iets dat er tussenin lag. Wel een hut onder in het ruim met vier bedden. Maar op een plek waar je tegenwoordig echt geen cruise in zou maken.

Pal naast de machinekamer. Dus de hele reis een knetterende rotherrie. En niet te vergeten het andere ongemak. De stank van machineolie. Zó doordringend dat ik er bijkans onpasselijk van werd.

Maar, zo hield ik me voor, altijd beter dan de bemanning. Daarvoor waren in hetzelfde ruim een soort varkenshokken getimmerd. Daar sliepen ze in. De meesten met een soort paspop tussen de benen. Surrogaatdames ter bevordering van een natte droom, stelde ik vast. Maar in enkele hokken zat ook een aantal dames. Ik kwam er niet achter of het meereizende familie was of dat ze moesten dienen tot nut van het algemeen seksueel belang. Ja, ja. De KPM zorgde goed voor haar personeel. Een sociaal meelevende werkgever.

Iets heel anders. In mijn herinnering had ik mijn sten, dat vooroorlogse wapentuig, toen we aan boord gingen nog altijd bij me. Dat moest midden op de Arafoera zee gedumpt worden. Ik weet eigenlijk niet of dat voor iedereen zo was. De wapens van de tirailleurs waren aanzienlijk beter dan die van de stafpikkies. Dus misschien zijn die nog ergens functioneel ingezet.

Wat mijn sten betreft was het op een gegeven moment in volle zee in ieder geval: "Een, twee, drie in Godsnaam." En daar ging mijn knalpot.

Ik zie nog hoe een school Tonijnen op de Kaloekoe afkwam. Maar die kwamen niet voor mijn geweer. Die roken de rijst die aan dek kwam om uitgedeeld te worden.

Toen zag ik Sorong.
Met op de kade muzikanten die een welkom deuntje voor ons speelden. Het Sorongse kader in smetteloos wit. Dat was nieuw voor mij. Dat hadden we in Merauke niet. Ja, wel kader maar geen witte pakken. Althans ik heb er de Ouwe en De Leeuw nooit in gekleed zien gaan. Wat die laatste betreft was ik daar trouwens ook niet echt rouwig om.

Sorong, mannen in witte pakke

Een klein weekje mochten we genieten van een soort afsluitend prestatieverlof.

Toen gingen we met een ploeg andermaal naar de haven. Dit keer inschepen op de Snellius. Voor het laatste stuk naar Biak. Daar werden we opgevangen in leger tenten en volgde de grote metamorfose. Van uniform naar burgerkloffie

Biak, voor het eerst weer in burgerkleding

Chris Huijbregts en ik hadden op voorhand in Merauke al blitse tropenhemden gekocht. Je weet wel. Met van die wuivende palmen en een ondergaande zon. En met van die wilde verticale strepen. Alles in felle kleuren. "Hier maak ik in Holland zeker indruk mee", dacht ik. Ik kreeg weer een beetje vrede met mezelf. Aan de 'vlucht' was min of meer een einde gekomen. Al ben ik de onvrede over ons vluchtgedrag nooit echt kwijtgeraakt. Ik heb er de toenmalige regering maar de schuld van gegeven. Wij konden er immers weinig aan doen. Maar toch!

De tikkers van Fak Fak

door Ed van Tuijl

Uddel – Gorrit van Berkum en Ed van Beek. Als we het interview hebben met de twee telegrafisten van Fak Fak is het nog volop zomer. Nou ja, zomer. Tot aan deze 14de juli was het behoorlijk huilen met de pet op. Veel en veel te veel regen.

Ons tijdstip heeft echter vooral met economisch inzicht te maken. Gorrit en zijn vrouw Trijntje wonen in Oosterwolde. Weliswaar op een steenworp afstand van de provincie Drenthe maar toch écht in Friesland. Vandaar de provinciale roepnaam Easterwâlde. Voor Ed en uw verslaggever met dezelfde voornaam dus erg Verweggistan. Om de kilometerkosten niet onnodig op te drijven, komt Gorrit met het lumineuze idee om de bijeenkomst te houden op zijn kampeerstek in Uddel. Voor de twee anderen vanuit Nieuwpoort en Rotterdam aanzienlijk goedkoper om in te vliegen.

3

Ed van Beek(I) en Gorrit van Berkum
FAK FAK 1961

Trijntje en Gorrit zijn liefhebbers van het kamperen bij de boer. De Stichting Vrije Recreatie. Waar rust en ruimte nog betaalbaar is. We zijn te gast bij de familie Van Essen aan de Elspeterweg.

Een telegrafist die twee andere telegrafisten mag gaan ondervragen. Een prettige lotsverbondenheid. Dat wordt vast een oude jongens krentenbrood artikel.

Tijdens het aanrijden lezen we plaatsnamen als Garderen, Ermelo en Harderwijk. Plotseling realiseren we ons dat deze omgeving nostalgische gevoelens oproept. In Harderwijk, op de Infanterieschool, gebeurde het immers allemaal. In dit gebied waren we soldaat. Met de geur van de eenden fokkerijen in Ermelo nog in de neus. Met het Speulderveld en de Elspeetse heide. Waar we met chauffeur en jeep coördinaten doorgeseind kregen en daar

dan zo snel mogelijk naar toe moesten om vervolgens te seinen dat je aangekomen was en graag een nieuw coördinaat zou ontvangen. Heerlijke oefeningen die later werden uitgebreid over het hele land. We zullen er deze middag

nog talrijke herinneringen over ophalen.

Maar niet alleen bij uw verslaggever roept het min of meer emotionele gevoelens op.

Ook Ed en zijn vrouw Ineke worden in Uddel door weemoedige gevoelens overvallen. Uitgerekend hier bloeide indertijd de prille liefde op. "En dat is nooit meer overgegaan", verklapt Ineke.

Maar we komen voor Fak Fak. Dus tijdens de koffie en een lekker stuk vlaai, sturen we het gesprek die kant op.

Mochten we denken dat Merauke zo'n beetje het einde van de wereld was.

Vergeleken bij Fak Fak was het toch nog een wereldstad.

"Want nee", bekent Ed die een paar maanden eerder dan Gorrit arriveerde,

"we hadden zelfs geen vliegveld". Vanuit Biak ging het per Dakota naar

Kaimana. En dan met de boot naar Fak Fak. Altijd nog een etmaal varen.

Trouwens op onze vlucht naar Kaimana vroeg sergeant Konijn zich af hoe de raamsluiting nou eigenlijk in elkaar stak. Wat denk je, trekt hij er ineens aan.

Weg raampje. Gelukkig zaten we niet zo hoog dat we last van drukverschil kregen.

Landing en vertrek Beaver

Het dagelijks leven op het radiostation was, volgens het tweetal, best uit te houden.

Gorrit: "Overigens stond onze

zendmast niet op maar net naast het kazerneterrein. Met als beveiliging veel pikkeldraad er omheen. We hebben iedereen die maar horen wilde, altijd wijs-gemaakt dat er hoogspanning op die draad stond. Wie dat aanraakte zou ter plekke geroosterd worden. Moest men, om wat voor reden dan ook, toch bij de zender wezen, dan moesten de telegrafisten gewaarschuwd worden. Die zouden dan op het radiostation een knop omdraaien waardoor de stroom er tijdelijk af ging. Een leugentje dat we altijd hebben volgehouden.

Ed: "Eigenlijk draaide je van begin af aan vol mee als telegrafist. Je werd meteen voor de leeuwen gegooid. Ik had voor mijn diensttijd al een opleiding blind typen gevolgd. Dat was een voordeel. Ik kon uitluisteren, de morse-seinen in klare taal dan wel codegroep uittikken en ook nog naar een collega kijken als die wat vroeg. Kortom, drie dingen tegelijk", zegt hij trots en vertelt verder hoe hij de nieuwsberichten van radio Scheveningen opnam en die

berichten dan op een blaadje tikte en dat in de eetzaal hing.

"Bleven de jongens toch vrij actueel op de hoogte van gebeurtenissen in Nederland. Verder moest je seinen met schepen die op de rede voor anker lagen. De Evertsen, de Snellius, al die bekende namen. Die jongens, beroeps-telegrafisten, kwamen ook altijd even op het radiostation kijken. En wij gingen bij hen aan boord. Meestal tegen lunchtijd. Ze hadden daar altijd een heerlijke nasitafel.

Verder weet ik nog hoe we op weg naar Pulau Panjang altijd een vislijntje uitgooiden. Hebben we op zo'n vaartochtje zelfs een keer een echte hamerhaai gevangen. Die avond was er voor iedereen een extra portie vis.

Overigens was ik nog van de lichte dat je een week vakantie mocht houden in Ifar/Hollandia. Ik weet nog dat ik samen met collega André van Zoggel een wandeling maakte naar het standbeeld van McArthur. Dat stond op de top van een heuvel. Maar op de weg daarheen lagen gigantische hopen compost en afval. Wel vijf meter hoog. Komen daar opeens hele wolken vliegen op ons af. Met de armen zwaaiend moest we ons gewoon een weg er doorheen banen. "

Over de spannende tijd haalt Gorrit nog maar eens het avontuur aan van die patrouille die uiteindelijk veertig dagen zou duren. Dat ze door de voedselvoorraden heen raakten. En min of meer gered werden dankzij een heuse

Op Patrouille

voedseldropping. Hij heeft er zelf al eens uitvoerig in de Nieuwsbrief over geschreven.

"Een van mijn taken, naast het verbinding maken met de kazerne, was een soort toezicht houden op de Papoea dragers", vertelt hij. "Ik moest ze ook een beetje bij elkaar houden. Maar zodra er één schot werd gelost, waren ze al uit het zicht. Nog voor ik me omdraaide. Maar uiteindelijk kwamen ze allemaal wel weer tevoorschijn."

Hoewel beide mannen in hun jonge jaren een gedegen christelijk opvoeding

genoten en dus per definitie het goede in de medemens willen en kunnen ontdekken, was er één persoon binnen de Charliecompagnie waar ze, zelfs na 54 jaar, nog geen goed woord voor over hebben. Sergeant Majoor Schaap. Als Ed zijn naam noemt trekt hij daarbij een gezicht alsof hij zojuist gedwongen werd een bakje levende meelwormen op te eten.

"Schaap, bah, wat een vent. De rechterhand van kaptein Van Ginkel. Nee, dat wij in Fak Fak, in tegenstelling tot jullie in Merauke, wél wacht moesten lopen en zelfs aardappels moesten schillen, hadden we enkel en alleen aan hem te danken. Dat wacht lopen hield voor mij in dat ik op wacht moest staan bij het generatorhuisje. Maar daar kwam zo'n lawaai uit dat je never nooit iemand kon horen aankomen. Laat staan een insluiper."

Ook Gorrit begint spontaan gekke bekken te trekken. "Sergeant Majoor Schaap. Wat 'n zeiksnor was dat! Letterlijk en figuurlijk."

De toon waarop het zijn mond uitkomt, is overduidelijk. Hij droomt waarschijnlijk nog wel eens van de man, als hij zwaar getafeld heeft. Dat laatste, dat zwaar tafelen dan wel bier drinken, zo begrijpen we uit een nadere toelichting, was trouwens iets wat Schaap zelf dus zowat elke avond deed.

"Misschien wel de hele dag door", meent Ed.

"Hij bedacht de gekste dingen", herinnert Gorrit zich. "Op een keer vond hij het nodig dat alle stafmensen, dus chauffeurs, koks, wij van de verbinding, kortom, allemaal, met elk wapen moesten kunnen omgaan. Dus de hele ploeg en het beschikbare wapenarsenaal, naar Pulau Panjang het eilandje voor de kust, om schietoefeningen te houden. Op de terugweg struikelde een van ons waardoor de loop van een punt vijftiger in het water verdween. Moesten we de zaak nog schoonmaken ook."

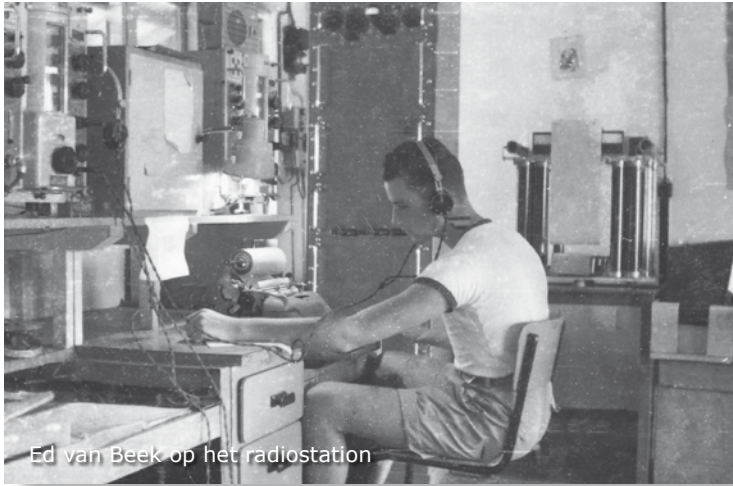
Terwijl Trijntje een onwijs lekkere ouderwetse soep met broodjes serveert, keuvelen we nog een tijdje door. Over de telegrafisten die per definitie over een ritmegevoel beschikten waardoor ze, hoe snel ook, gelijkmatig bleven seinen.

Over die uitzondering die alles behalve dat ritmegevoel bezat en zodanig uit de maat seinde dat de punten op strepen leken en andersom. Of beter gezegd dat lang kort leek en kort lang. Nou ja, beste Nieuwsbrieflezer, u begrijpt wel wat we zeggen willen.

Ed: "Hoe langzaam die knaap ook seinde, ik kon er echt geen chocola van maken. Laat staan een leesbaar bericht."

We kletsen over geheime berichten die ze op Fak Fak via een trucje, net zo snel te lezen kregen als de compagnie commandant. Over die keer dat Gorrit per ongeluk bij het ontgrendelen van zijn wapen door het dak schoot. Maar een wonder gebeurde. Geen bulderende Schaap. Maar een sergeant majoor die met gevoel voor humor opmerkte: "Maar Van Berkum, foei. We hebben al zo weinig munitie!"

Gorrit verhaalt hoe hij, de bofkont, samen met dertig anderen, in juli 1962 mocht repatten met de Zuiderkruis. "Een schip vol vrouwen en kinderen. We hielpen de bemanning met bardiensten. Kregen we nog een aardig zakcentje ook. Ja, dat was een superreis. In aansprekende steden aan de wal passagieren. We kwamen die zeven reisweken wel door."

Ed van Beek op het radiostation

Eenmaal thuis begint het burgerleven met uiteindelijk boompje huisje beestje. Maar Ed en Gorrit houden nog een aantal jaren contact met elkaar. Ed is in 1973 zelfs getuige bij het huwelijk van Trijntje en Gorrit. Daarna verliezen ze elkaar uit het oog.

Gorrit raakt zo'n tien jaar geleden betrokken bij de VNNGM. Gaat de bijeenkomsten bezoeken en hoort over bekende jongens uit Fak Fak. De laatste jaren denkt hij steeds vaker, hoe zou het toch gaan met Ed van Beek.

Ed op zijn beurt heeft helemaal geen idee dat er een vereniging voor Nieuw-Guinea gangers bestaat.

"We hebben wel eens het initiatief genomen om Gorrit en Trijntje weer op te zoeken", vertelt Ineke. "Maar op het ons bekende adres bleken vreemde mensen te wonen die alleen maar konden vertellen dat de familie Van Berkum hier inderdaad niet meer woonde. Ze hadden geen idee waar dan wel."

"Toch kreeg ik eind vorig jaar, via-via, drie "Van Beeken", door", vervolgt Gorrit. "De eerste die ik belde was meteen prijs."

"Daarna raakte alles in een stroomversnelling", vult Ed aan. "Met als hoogtepunt de reünie in 't Harde. Er ging een oude wereld voor me open.

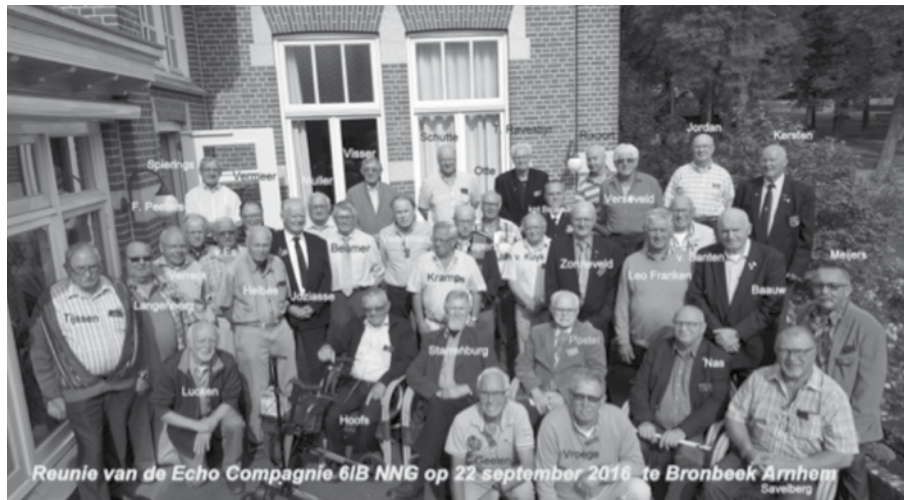
Ik ontmoette zelfs een sobat die ik later, via mijn werk als Cargadoor binnen het Nedlloyd concern in Rotterdam regelmatig tegenkwam. Ik zag de sobat die nog wel eens aan de generator zat te draaien als ik stroom nodig had.

En vandaag, hier in Uddel, na al die jaren, ontmoet Ineke ook Trijntje weer. Een bijzondere dag!"

We steken het opschrijfboekje in de binnenzak en verlaten na drie uur kletsen het terrein van boer Van Essen. Kijken nog eenmaal om en zwaaien naar de tikkers van Fak Fak en hun wederhelften. Die vier zijn nog lang niet uitgepraat. Ze moeten nog 43 jaar inhalen.

Weerzien in Bronbeek

Johan Beumer . 1960/1961 – Echo compagnie Sorong

Alweer 56 jaar geleden vertrok het 6^e Infanterie bataljon met de "Groote Beer" naar Nederlands Nieuw – Guinea. Naar dat aan de andere kant van de wereld gelegen stukje Nederland.

"Ons laatste oorlogje" zoals oud redacteur van de Haagse Post John Jansen van Galen, de laatste dramatische fase van het Nederlands bewind over westelijk Nieuw Guinea, beschrijft. Een kolonie die vanaf 1950 inzet was van een internationaal conflict. Een conflict dat bijna op een echte oorlog uitliep. De zelfbeschikking van de Papoea bevolking was een 'speelbal' geworden tussen de grote mogendheden. Een episode uit de vaderlandse (militaire) geschiedenis die amper bij de huidige generatie bekend is.

Voor de sobats van de Echo-compagnie' uit Sorong, en dan in het bijzonder de groep die met de 'Groote Beer' destijds naar Sorong gingen, was er weer een reünie in de "Kumpulan" van het Koninklijk Militair Tehuis Bronbeek in Arnhem. Ook de sobats die in 1961 en 1962 naar Nieuw-Guinea kwamen waren op deze dag hartelijk welkom. Aanwezig waren ook families die in Nieuw Guinea woonden tot oktober 1962 (overdracht aan de UNO-troepen) Allemaal vertelden ze over hun belevenissen en ervaringen uit deze spannende tijd. Een collega die voorlichting/uitleg geeft aan schoolklassen vertelde ook zijn verhaal.

De reünie-plek Arnhem (Bronbeek) is niet helemaal toevallig. De tropen

opleiding vond in 1960 plaats in de Saksen Weimar kazerne in Arnhem en omgeving. Wat ik me als radiotelegrafist nog vaag van die opleiding herinner zijn de schietoefeningen, een 'tampatje' bouwen, rijst koken op de Rozendaalse heide en voor ons zes telegrafisten nog een speciale 14-daagse cursus voor telegrafie en de codesysteem, dat wij in NNG moesten gaan gebruiken.

Een halve eeuw geleden en dan nog een reünie organiseren voor mannen die al ruimschoots de zeven kruisjes zijn gepasseerd? Voor dienstmakkers die te kampen hebben met langdurende ziekten of allerlei kwalen hebben? Ja, zeker wel zoals blijkt uit het feit dat een veertigtal sobats gehoor gaf aan de uitnodiging van organisator Theo Kersten. Velen vergezeld van hun echtgenote, vriendin, zoon of dochter, zodat er ongeveer zeventig personen aanwezig waren.

Ook enige voormalige onderofficieren waren van de partij. In het bijzonder onze grote vriend John Jordan die speciaal uit Amerika overgekomen was en tevens medeorganisator van dit treffen in Arnhem. John regelde deze dag, samen met Theo. John had als een extraatje nog zes Amerikaanse veteranencaps op de kop getikt. Op die cap stond,

'If you love your Freedom, thank a Vet

Reünies zijn er om elkaar terug zien en te spreken over die tijd van toen maar ook over de persoonlijke omstandigheden nu. Dit naast het denken en stil staan bij degenen uit ons Nieuw-Guinea verleden die helaas al zijn overleden. Na een hartelijke begroeting van John Jordan en voorzien van koffie en thee met de onvermijdelijke plak 'spekkoek', memoreerde hij hen daarom in het bijzonder. Staande werd voor hen een minuut stilte gehouden.

Een bijzonder moment op deze bijeenkomst was het alsnog uitreiken/opspleiden van de Kon door kapitein Broers

Bladeren

Menukaart van het leven.
G. van Berkum.

5

Onze menukaart die we dagelijks gebruiken heeft weinig gelijkens met de menukaart van ons ouderlijk huis. Er zijn gerechten toegevoegd en oude zijn verdwenen. Wij hebben minder energie nodig, dus letten wij (soms) op de calorieën om enigszins veilig op de weegschaal te durven gaan staan. De pers geeft tegenwoordig ook veel aandacht aan voeding en gezondheid. We hebben met elkaar al lang bedacht dat gezondheid nauw samenhangt met de voeding die wij nuttigen. We weten dat we

minstens 250 gram groente, 2 stuks fruit etc. per dag moeten eten. We weten het heel goed maar het is verrekte lastig om ingeslepen eetpatronen om te buigen. Ook de borrelhapjes zijn erg verleidelijk. Bovendien doet de hedendaagse reclame ons geloven dat als we bepaalde producten eten of gebruiken we meteen meeliften op een roze wolk van vreugde en gezondheid.

Onze gezondheid en afnemende energie brengen mee dat we allemaal wel eens stillletjes vooruit kijken naar de horizon van dit leven van alle dag. Bovendien treft het een flink aantal van ons dat we: "Verdwaald zijn tussen de mensen en het pad niet meer kennen". Bert Keizer hield in Drachten een boeiend betoog over "Het Nieuwe Sterven", de laatste levensfase. De grote vraag is wanneer begint de laatste levens fase? Dit is voor elk mens, jong of oud, verschillend. Niet alleen verschillend op welke leeftijd de vraag zich aandient, maar ook of die vraag zich aandient. Bij fatale ongelukken en ernstige medische problemen is er geen tijd om over het naderende einde na te denken. Maar bij een langdurig slopende ziekte weer juist wel.

Op de Menukaart van het leven heb ik nog een flink aantal wensen staan. Lezen van diverse boeken, het leren begrijpen van ons menselijk handelen, begrijpen van Gods opdracht aan ons om deze aarde bewoonbaar te houden, gesprekken voeren met de kleinkinderen, mijn eigen levens verhaal op te schrijven, de Yad Vashem aanvragen voor mijn ouders, de Slachte lopen*. Zou dat allemaal nog kunnen?

Toch zal die laatste levensfase zich eens aandienen. Een aantal wijzgeren hebben de laatste levensfase omschreven met woorden waarin we ons nu nog kunnen herkennen. Ovidius: "Wanneer de rozen zijn afgevallen, veracht men de doornen", Shakespeare: "En terwijl zijn lichaam lelijker wordt, verkankert zijn geest". Reve schreef: "Oud en verzopen, blij als iemand je nog groet", Raymond van den Boogaard: "Aan het eind van een lang leven wordt in zekere zin iedereen een balling in zijn eigen bestaan". En dan nog één van La Rochefoucauld: "Ouderen geven graag goed advies. Het is hun troost voor het feit dat ze niet langer in staat zijn een slecht voorbeeld te geven".

Zover enkele citaten over het ouder worden, die opgetekend stonden in Trouw door Bert Keizer. Bert Keizer gaf ons een aantal waardevolle adviezen mee in zijn humoristisch verhaal over die eens komende laatste levens fase. De fase waarin er op de Menukaart niks meer voor mij bij is. Met een briefschrijver in Trouw zeg ik dan: "Een mens die niets van zijn gading op de menukaart vindt, zal zelfstandig het restaurant moeten verlaten". Om het restaurant zelfstandig te verlaten heb je tegenwoordig vele hulpmiddelen beschikbaar en mensen die je liefdevol kunnen helpen. Het advies van Keizer is: zorg ervoor dat je een goede relatie met je huisarts opbouwt en bespreek jou wensen met de mensen om je heen. Houdt zelf de regie over het leven en neem afscheid op jouw tijd en plek met/van je dierbaren.

Wij mogen fluisteren, zingen en schreeuwen: "Stort, op onze bede, in ons hart uw vrede, en vervul ons met uw kracht van Uw Geest bij dag en nacht".

**Noot redactie. De schrijver doelt op de Slachte marathon. Vanaf het wad tot in het hart van Fryslân kronkelt de Slachte, een droom van een dijk van Oostbierum naar Raerd. Hier wordt jaarlijks een marathon gelopen.*

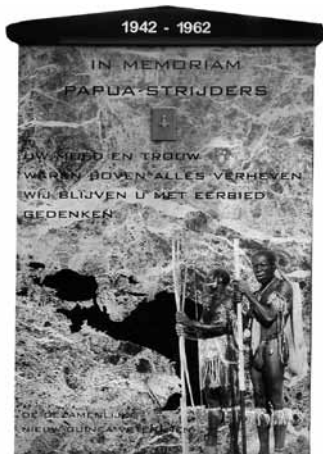

Herdenking Papua strijders op het landgoed Bronbeek in Arnhem

Weer even heel dicht bij de Papoea strijders

5

Voor de vijfde keer werd op het landgoed Bronbeek de herdenking bij het monument voor de Papoea strijders gehouden. Dat gebeurde op donderdag 29 september. In totaal honderdtwintig veteranen kwamen naar Arnhem.

Het merendeel, naar schatting zestig procent, wordt gevormd door jongens van het 6de infanteriebataljon. Samen met de overige deelnemers, oud-mariniers, hebben ze zich gemeld in het restaurant waar, voorafgaand aan de ceremonie, een kopje koffie wordt gedronken.

Het heeft meteen iets van de bekende sfeer zoals je die ook op een reünie aantreft. Herkenbare verhalen van vroeger raken blijkbaar nooit uitverteld.

“Maar”, meent oud-marinier Hendrik de Boer uit Haarlem, “vandaag is het wel de dag dat ik daadwerkelijk eer wil bewijzen aan de Papoea strijders die tijdens onze Nieuw-Guinea periode zijn gesneuveld”.

Die wens om dat te kunnen doen bij een speciaal voor hen opgericht monument was de aanleiding dat wij als veteranen vijf jaar geleden het benodigde geld bijeen brachten. Ik ben er dan ook vanaf de eerste herdenking bij geweest. En hoop er de komende jaren ook nog vaak aan deel te kunnen nemen.”

Net als Boer wil oud-marinier Jan Gorter uit Veenwouden zijn respect uitspreken voor het optreden van de jongens van het Papoea Vrijwilligers Korps, kortweg PVK.

“Wij hebben immers dankbaar gebruik gemaakt van de specifieke vaardigheden waarover deze strijders beschikten. Water vinden, sporen herkennen, de weg weten. Kortom, specifieke vaardigheden waardoor ze succesvol waren.”

Voor Gorter is het, na de eerste editie, de tweede maal dat hij naar het landgoed is gekomen. Beide oud-mariniers vinden, uit de grond van hun hart, dat deze uiting van respect min of meer een plicht is.

De Boer: “In gedachten zijn we even weer heel dicht bij de Papoea’s”. Net als velen van ons vinden ook Jan en ik dat we dit volk toch een beetje in de steek hebben gelaten. Al is duidelijk dat we daar weinig aan konden doen. Prins Bernhard en John Kennedy waren het er over eens dat Nederland daar maar moest vertrekken. Dus eigenlijk valt ons weinig te verwijten. Maar toch!” Limburger Lou Meijers, indertijd als hospik gelegerd bij het 6de Infanteriebataljon, valt op door de bekende cowboyhoed die hij draagt. Het embleem

van Oranje Gelderland voor deze gelegenheid blinkend opgepoetst. "Ja, die hoed beschouw ik nog altijd als mijn meest dierbare souvenir", vertelt de man uit Heerlen terwijl hij het hoofddekseel voor zich op tafel legt. "Overigens", zo vervolgt hij, "sta ik op zo'n dag als vandaag ook stil bij al die andere Papoea's die ons op de een of andere manier van dienst waren". Denk alleen al aan de dragers tijdens onze patrouilles. En de gidsen. Die wisten de weg vaak feilloos te vinden. Zonder hen zouden we hopeloos verdwaald zijn. Met andere woorden, ze hebben levens gered."

Een deel van de ongeveer 120 aanwezigen bij de herdenking van de Papua strijders

De ceremonie is kort maar daardoor niet minder indrukwekkend.

De erewacht wordt gevormd door twee militairen van het huidige Oranje Gelderland en oud-marinier Harry Appeldoorn. Hij vervult deze functie al vanaf de eerste herdenking. Het is duidelijk zijn taak.

"Ja, ik hoop dit nog lang te kunnen doen", geeft hij toe. "En dan te bedenken dat ik dit voorjaar aan mijn knie ben geopereerd. Gelukkig was ik weer voldoende hersteld om mijn plaats in te kunnen nemen."

Als eerste houdt de commandant van Bronbeek, kolonel Michiel Dulfer, een korte toespraak. Hij herinnert eraan hoe de 'proclamation of independance' met als symbolen een eigen vlag en een volkslied uiteindelijk een perspectiefloos ideaal zou blijken.

"Militair waren de Indonesische infiltranten geen partij voor de Nederlandse en Papoea strijdkrachten", meent hij. "Maar de internationale politiek bepaalde uiteindelijk de afloop". Zoals dertien jaar eerder ten aanzien van Nederlands-Indië. En toen, zoals verwacht, de 'daad van vrije keuze' in 1969 voor de Papoea's een wassen neus bleek, was de wereldgemeenschap allang met heel andere dingen bezig."

Verderop in zijn toespraak zegt hij: "In 2012 werd dit monument onthuld. Toen ik er dieper over nadacht, beseftte ik dat dit volgens mij één van de weinige monumenten is ter herinnering aan lokale strijdgroepen die als geallieerden meevochten. Wellicht staat er ergens in de wereld ook zo'n monument voor de Britse Ghurka's."

De voorzitter van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen, Cees Aarts, vertelde onder meer hoe Nederland tussen 1950 en 1962 in totaal dertigduizend militairen heeft ingezet.

"Zij kregen te maken met infiltraties van duizenden Indonesische militairen, meest parachutisten", aldus Aarts. "In die periode kwam het regelmatig tot schermutselingen, waarbij ook aan Nederlandse kant slachtoffers te betreuren waren. In februari 1961 werd het Papua Vrijwilligers Korps opgericht om de Papua-bevolking te betrekken bij de bescherming van de belangen van Nederlands Nieuw-Guinea. Het korps moest de kern worden van het leger van een onafhankelijk West-Papua."

Voorzitter Cees Aarts van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen, legt het bloemstuk naast het Monument.

Aarts citeerde een oud-sergeant van de mariniers die vertelde over de bijzondere vaardigheden van de soldaten van het PVK. Hij vertelde over Theo van Hees, die als eerste luitenant der mariniers naar Nieuw-Guinea ging om drie jaar bij het PVK te dienen.

"Van Hees noemde het de drie mooiste jaren uit zijn leven. Schaamde zich diep dat we het PVK na de overdracht zomaar achterlieten. Het lot van de Papoea's en vooral de PVK-ers gaat hem na al die jaren nog steeds aan het hart. Dat gevoel zullen meerdere van ons hebben. We hebben ze in de steek gelaten. We hebben ze verraden. Onterecht want wij hebben enkel onze plicht gedaan in opdracht van de Nederlandse regering. Maar het onbestemde gevoel blijft. Het is lovenswaardig dat dit

monument kon worden onthuld. Voor de Papuastrijders, de informanten, de gidsen en de dragers. Maar indirect ook voor de inwoners van dit voor ons zo dierbare land waarvan we niet weten hoe het ze verder is vergaan."

Na de herdenking wordt in het restaurant een Indische maaltijd geserveerd. Daar treffen we nog een bijzondere deelnemer. Josuas Anakotta. Geboren en

in zijn jeugd getogen in Merauke. Samen met zijn vrouw en twee zonen die hen begeleiden, woont hij de ceremonie bij. Hij vertelt hoe belangrijk deze bijeenkomst voor de familie Anakotta is. Hij wilde indertijd bij het PVK maar werd uiteindelijk in Manokwari ingedeeld bij de mariniers. Anakotta bleef na het vertrek van de troepen in 1962 nog zes maanden in Merauke wonen om daarna alsnog met zijn gezin naar Holland te gaan. Een man met heel veel verhalen. Ook over die eerste zes maanden van 1963. Vandaar dat we meteen maar een afspraak maken voor een interview. Te lezen in een van de volgende nieuwsbrieven.

De herdenking van de Papuastrijders zal in 2017 plaatsvinden op donderdag 28 september

Hop and Go Bed en Breakfast

Wij bieden prachtige kamers en een heerlijk ontbijt in huiselijke sfeer.

Hop en Go is de ideale plek om te overnachten tijdens uw fiets of wandeltocht in het prachtige natuurrijke waddengebied.

Informeer naar de mogelijkheden!
Wij heten u van harte welkom.

Joop & Gre Hop

Goede reis en tot ziens.

Hearrwei 17
9073 GA Marrum (FRL)
www.hopandgo.nl

Tel: 0518-411725
Mob: 06-50600015
E-mail: joophop82@gmail.com

Opslag Elburg

Opslag Elburg biedt voor kortere of langere perioden opslagruimte aan. Bijvoorbeeld bij verhuizing of opslag van bedrijfsvoorraad. Zowel zakelijk als particulier dus, voor uiterst scherpe tarieven. Ook verhuren wij kantoor- en bedrijfsruimten.

OPSLAGRUIMTE NODIG?

Check: WWW.OPSLAGELBURG.NL

Of bel: 06-2000 71 75 / 06-5242 06 45

AW Beheer | 't Straatje 6 | 8081 RN ELBURG (voormalig VNK gebouw)

Van het bestuur

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

J. Juffermans	4341 NP	Oegstgeest	Overleden 5 juni 2016
D. Block	3068 AC	Rotterdam	Overleden 2 september 2016
R.E.H. Fredriksz	6321 GB	Wijlre	Overleden 21 september 2016
S. Heruer	2163 AH	Lisse	Overleden 5 oktober 2016
J.G.M. de Steur	2548 AT	Den Haag	Overleden 14 oktober 2016
W.J. Jacobs	9263 SL	Veenwouden	Overleden 15 oktober 2016
W.C.M. Tinnemans	6051 GE	Maasbracht	Overleden 29 oktober
J. Krijgsman		Hengelo (Ov)	Overlijdensdatum onbekend
H.W. Branderhorst		Utrecht	Overlijdensdatum onbekend

Wij heten onze nieuwe leden welkom

B. Rieken	Kerkstraat 24	6585 AV	Mook
J. Enters	Donau 48	1186 KN	Amstelveen

Mededelingen van uw bestuur

Het bestuur verzoekt om uw betaling voor 2017. De penningmeester is ieder jaar een paar maanden druk met het nalopen van de betalingen. Veel van onze leden maken het bedrag pas in de maanden januari, februari of maart over. Wij vragen daarom medewerking voor een vlotte betaling. Maak het bedrag vandaag nog over of plan het bij uw bank op een datum voor 31 december 2016. Het bespaart de vereniging de kosten voor het versturen van een herinnering. Penningmeester Jaap van Hensbergen is u erkentelijk voor een vlotte betaling.

Ledenbijdrage voor het jaar 2017

Lidmaatschap €16,50.

Bankoverschrijving

Rekening nummer : NL93 INGB 0000 8824 04
Op naam van: VER NIEUW-GUINEA MILITAIREN 1945-1962
(op deze manier invullen)
Vermelden "ledenbijdrage 2017" en uw registratienummer
(staat op uw veteranenpas)

De statuten vermelden in artikel 6 lid 2 onder meer:
Het lidmaatschap dient te worden betaald in de maand voorafgaande aan het jaar waarop de betaling betrekking heeft. Dat is dus in december 2016
Opzeggen door het lid van de vereniging kan slechts geschieden tegen het einde van het lopende boekjaar, mits schriftelijk en met een opzegtermijn van 4 weken. Wilt u dus onverhoopt het lidmaatschap voor 2017 opzeggen dan moet dat uiterlijk in de maand december 2016 gebeuren.

Brieven of mails voor het opzegging/betaling van het lidmaatschap voor 1 januari 2017 te sturen aan de penningmeester.
Inlichtingen over de betaling van het lidmaatschap:
J.H. van Hensbergen, Ravelstraat 4, 6815 HB Arnhem
mail: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Zondag 15 januari 2017 Nieuwjaarsreceptie Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962.

Black Horse
Roosendaal

Zaal open rond 13.00 uur.

Wij ontvangen u met koffie/thee en een petitfour.
Om 15.00 uur heffen we het glas (bubbels) op het nieuwe jaar. Dit wordt u aangeboden door de directie van Black Horse. Ook de vereniging biedt u een glas aan.

Wilt u een maaltijd gebruiken dan bestelt u gewoon van de kaart van Black Horse. Dit is natuurlijk rekening man. Zaal Black Horse, Hoogstraat 7, 4701 ZN Roosendaal

Woensdag 19 april en donderdag 20 april 2017

Zie hiervoor de verdere mededelingen hierna. Deze reünie wordt mede mogelijk gemaakt door het vfonds

Donderdag 18 mei 2017

Algemene Ledenvergadering Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen. Echos- home "de Schakel" Leuvenumseweg 68, 5832 AS Ermelo
Nadere mededelingen in de volgende nieuwsbrief nummer 56

Donderdag 28 september 2017

Herdenking bij het Papua monument op Landgoed Bronbeek in Arnhem. Sinds 2012 wordt deze herdenking georganiseerd door de Vereniging Nederlands Nieuw Guinea Militairen.
Nadere mededelingen in de nieuwsbrieven van 2017

Adreswijziging

Het bestuur verkeert vaak in het ongewisse als we een nieuwsbrief retour krijgen omdat de adreswijziging niet is doorgegeven. Ook ontvangen we vaak een laat bericht van overlijden. Voor onze administratie is het prettig om tijdig van deze wijzigingen op de hoogte te worden gebracht. Op die manier kunnen we onze administratie up to date houden.

Uitnodiging reünie 2017

Locatie: Luitenant Kolonel Tonnet kazerne in 't Harde
Toegang voor leden van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen en introducés.

woensdag 19 april en donderdag 20 april 2017

- 19 april ontvangen we het 6e Bataljon Infanterie lichten 1959-1962
- 20 april ontvangen we alle overige militairen die in Nederlands Nieuw-Guinea zijn geweest.

Ook deze reünie is weer omlijst met een artistiek optreden, onderhoudende muziek en een voortreffelijke Oosterse maaltijd.

Voor het optreden en de organisatie zorgt weer de reünie commissie o.l.v. Cor van Vliet.

Wilt u naar de reünie komen dan kunt u inschrijven door betaling van de kosten met een bankoverschrijving (zie hieronder)

Hiervoor krijgt u een toegangskaart voor de opgegeven dag.

Inschrijving sluit 20 maart 2017!

Uw betaling is uw inschrijving voor de reünie

Reünie bijdrage 2017. € 15,00 per persoon. Maximaal één introducé.

- Gebruik voor uw overschrijving het rekening nummer:
NL40 INGB 0000 9254 56
- Gebruik de juiste te naamstelling t.w.:
Ver Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962
- Geen afkortingen of andere namen. Uw overschrijving bereikt ons dan niet

Vermelden op overschrijving:

- Woensdag 19 april of Donderdag 20 april!!
- Uw registratie nummer (staat vermeld op uw veteranenpas)

Inlichting over de reünie:

Cor van Vliet

tel. 06 40 1415 21 of 0224 751413

corvanvliet41@gmail.com

Inlichting over de betaling van de reünie

Jaap van Hensbergen

06 53 1995 48

hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

BankGiroLoterij
CULTUUR MAAKT JE RIJKER

Deze reünie wordt mede mogelijk gemaakt door het vfonds

Nationale Postcode Loterij en BankGiro Loterij ondersteunen vfonds

Het bestuur van de Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea militairen en ook de redactie van de Nieuwsbrief krijgt weleens opmerkingen over het wel of niet zijn van veteraan. Maar ook over het dragen van onderscheidingstekens. Natuurlijk zijn er onder de veteranen weleens nep veteranen. Verenigingsbesturen kunnen in twijfelgevallen actie ondernemen en vast stellen of we werkelijk met een veteraan van doen hebben.

Moeilijker is het als een veteraan onderscheidingstekens draagt om dan vast te stellen of het gaat om eerlijk verkregen onderscheidingen want ook hier geldt dat er veteranen rondlopen met onderscheidingstekens die ze niet op een officiële manier hebben verkregen. Dit is voor hen die de onderscheidingen terecht dragen soms pijnlijk om te ervaren.

Zo vergaat het ook ons verenigingslid Henk Willemsen uit Breda. Hij wordt er soms op aan gekeken en soms in zijn ogen op een wat achterbakse manier geconfronteerd met blikken van is dat nu allemaal echt? Henk heeft er daarom behoefte aan om een uitleg te geven over wat zoal op zijn veteranen uniform te zien is. De redactie willigt hierbij zijn verzoek in.

Het Nieuw-Guinea herinneringskruis.

Verkregen op 29 september 1962 door Minister van Defensie

Eremedaille verbonden aan de Orde van Oranje Nassau in brons met de zwaarden.

Verkregen 23 maart 1988 bij Koninklijk besluit. Na 1996 werden deze ermedailles verbonden aan de Orde Oranje Nassau niet meer uitgereikt.

Jaarteken twintig jaar dienst behorende bij de vrijwilligersmedaille Korps Nationale Reserve.

Verkregen 1 september 1992 door de Minister van Defensie

Het Rode Koord.

Tevredenheidsbetuiging Korps nationale Reserve. Verkregen 23 september 1995 van Commandant 16e Korps nationale Reserve.

Draaginsigne Gewonden.

Verkregen Minister Defensie, Binnenlandse Zaken, Verkeer en Waterstaat gelet op het Ministerieel besluit van 11 Oktober 1990, op 4 april 2007

Lid in de Orde van Oranje Nassau.

Verkregen 29 januari 2008 Koninklijk besluit. Zie ook hierboven

Diverse oorkondes.

Wegens grote inzet en betrokkenheid Stoottroepen, in de periode 1979-2003

Medaille voor het lopen van de Vierdaagse op mijn 50e jaar

Daarom als u vragen heeft over het veteraan zijn of onderscheidingen die worden gedragen spreek dan de persoon direct aan. Achterbaksheid en wantrouwen past ons veteranen niet.

Redactie Nieuwsbrief VNNGM

Oproep

Van Eddie Eichelsheim

De foto hierboven is gemaakt in 1956 tijdens het verlof van een week op IFAR
Op deze foto staat de hele bak c van de Kortenaar van de Koninklijke Marine

Eddie Eichelsheim is de 4e persoon staande van links naar rechts

Eddie is op zoek naar bekenden uit die tijd en wil graag weer contact met hen. Is er iemand die zich op deze foto herkent?

Als dat het geval is neem dan contact op met Eddie of met de redactie van de Nieuwsbrief van de vereniging Nederlands Nieuw- Guinea Militairen. Je kunt Eddie een brief schrijven maar ook mailen.

241 Seabank Road
Wallesey - Wirral
CH45 1HE
United Kingdom

Mailadres: dutcheddie.de@gmail.com of
Redactie Nieuwsbrief: hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

VREDE:
*mede
mogelijk
gemaakt
door het
vfonds én:*

alle mensen die zich inzetten voor onze vrijheid.

Het vfonds zet zich o.a. in voor de erkenning en waardering van geüniformeerden die namens de Nederlandse overheid waar ook ter wereld actief zijn of waren. Tijdens missies en operationele inzet raken sommige militairen en politiemedewerkers zwaar beschadigd. Ondersteuning is dan van groot belang.

Vindt u vrede en vrijheid ook zo belangrijk? Wilt u hier zelf ook een steentje aan bijdragen?

Doneer aan het vfonds via:

- éénmalige of periodieke gift
- nalatenschap of legaat na overlijden

Voor meer informatie:

Maaïke van der Steen, controller

E-mail: info@vfonds.nl

Tel: 073 - 613 91 00

Uw bijdrage is van harte welkom!

Triodos Bank:

NL64 TRIO 0197 642 691

o.v.v.: vfonds gift

**Investeren in vrede en vrijheid;
belangrijk voor iedereen.**

www.vfonds.nl

COMMISSIE SOCIALE ZORG

Vereniging Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962

voorzitter	Ad Bouterse 0224-215621	Lindenlaan 110, 1741TX Schagen ad.bouterse@hetnet.nl
secretaris	Gijs Elders 035- 5383830	Wakkerendijk 18, 3755 DC Eemnes gijs.elders&ziggo.nl
Friesland & Groningen	Peter Beers 0517-413506	Welgelegen 36, 8861XR Harlingen p.beers@home.nl
Drenthe	Gorrit van Berkum 0516-850186	De Muijnhorn 14, 8431BJ Oosterwolde gtvberkum@quicknet.nl
Overijssel	Wouter Wanrooy 0570-543072	Pr Beatrixlaan 25, 7437CA Bathmen woutwanrooy@concepts.nl
Gelderland	Kees Hermens 024-3564001	Karnstraat 3, 6532TX Nijmegen kees.hermens@hotmail.com
Utrecht/'t Gooi	Gijs Elders 035-5383830	Wakkerendijk 18, 3755DC Eemnes gijs.elders@ziggo.nl
Noord Holland	Jan van Gils 025-2514828	Pilarenlaan 6F, 2211NB Noordwijkerhout j.van.gils22@kpnplanet.nl
Zuid Holland	Sjaak Koomen 0252-215981	Vinkenlaan 6, 2172 JV Sassenheim j.koomen8@gmail.com
Zeeland	Adrie Poortvliet 0118-463259	Henri Dunantstr. 32, 4388NK Oost Souburg adriepoortvliet@hetnet.nl
Noord Brabant	Jan Wouters 073-6212997	Com. de Quaylaan 290, 5224CZ Den Bosch ja.wouters@planet.nl
Limburg	John Snackers 045-5252557	Groesweg 26, 6451GG Schinveld snack018@planet.nl

Merapi Tour & Travel

Dé Indonesië reisspecialist

Merapi maakt reizen naar het voormalig Nederlands Nieuw-Guinea weer gemakkelijk!

Merapi Tour & Travel is de Indonesië specialist en biedt onder andere reismogelijkheden naar Papua. Enkele keren per jaar organiseren we groepsreizen naar o.m. Biak, Jayapura en de Baliemvallei, maar het hele jaar door kunt u bij ons terecht voor individuele reizen. Op verzoek stellen wij ook graag reizen samen voor kleinere groepen.

In het najaar van 2017 organiseren we een groepsreis naar Jayapura, Manokwari, Sorong met Teminabuah en Raja Ampat, Fak Fak en Kaimana. Heeft u interesse? Laat het ons weten via info@merapi.nl of bel 088-8111999.

Merapi Tour & Travel

Prinses Irenestraat 58
6611 BK Overasselt
088-8111999

www.merapi.nl
Email: info@merapi.nl

